

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 67.691 van 8 augustus 1997
in de zaak A. 73.989/IV-16.610.**

In zake : Daniel MARTENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat I. WYBO,
kantoor houdende te ROESELARE,
Noordstraat 157

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Daniel MARTENS
op 14 april 1997 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van
6 februari 1997 van de Minister van Binnenlandse Zaken,
waarbij hij niet gemachtigd wordt het beroep van privé-
detective uit te oefenen;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
G. DEBERSAQUES;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 23 mei 1997
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 juni 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
A. VANGHELUWE, die loco Advocaat I. WYBO verschijnt voor
verzoeker, en van Adjunct-adviseur P. CORNETTE, die
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
G. DEBERSAQUES;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de
gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste
advies van de Auditeur-generaal;

1. Overwegende dat het bestreden besluit als
volgt is gemotiveerd :

"Gelet op de wet van 19 juli 1991 tot regeling van
het beroep van privé-detective, inzonderheid op de
artikelen 2 en 3;

Gelet op het koninklijk besluit van 29 april 1992
betreffende de vergunning om het beroep van privé-
detective uit te oefenen;

Gelet op het koninklijk besluit van 14 september
1992 betreffende de uitreiking van het getuigschrift
voor het uitoefenen van het beroep van privé-detective en de erkenning van de instellingen gemachtigd om dit getuigschrift af te leveren;

Overwegende dat de Heer Daniel MARTENS een aanvraag
tot vergunning heeft ingediend op 20 november 1995;

Overwegende dat de Minister van Justitie op 18 juni
1996 een ongunstig advies heeft uitgebracht, volgens
hetwelk de betrokkene wetende dat zijn cursus privé-
detective geen enkele wettelijke waarde heeft op een
dubieuze wijze kandidaat-cursisten heeft geronseld;
dat een zodanige handelwijze voldoende de onbetrouw-
baarheid van betrokkene bewijst;

Overwegende dat de betrokkene een opleidingscentrum
voor privé-detectives, M.A.D. genoemd, uitbaat of
minstens heeft uitgebaat; dat de voorwaarden tot
erkenning als opleidingsinstelling gemachtigd om het

getuigschrift voor het uitoefenen van het beroep van privé-detective af te leveren, vastgelegd zijn in het voormelde koninklijk besluit van 14 september 1992;

Dat het centrum M.A.D. niet erkend werd als opleidingsinstelling daar het niet beantwoordt aan de voorwaarden, voorzien in het voornoemd koninklijk besluit van 14 september 1992, te weten geen rechtspersoonlijkheid, geen voldoende accommodatie en de aangeboden opleiding gebeurt uitsluitend per correspondentie; dat het vermeld koninklijk besluit op 29 september 1992 in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd werd en betrokkene geacht wordt vanaf die datum te weten dat zijn opleidingsinstelling niet voor erkenning in aanmerking komt;

Overwegende dat blijkens het advies van de Minister van Justitie, betrokkene misbruik maakt of minstens gemaakt heeft, van het vertrouwen van kandidaat-cursisten bij de verkoop van zijn niet-erkende cursus privé-detective; dat twee klachten wegens oplichting lastens betrokkene zijn neergelegd;

Dat, hoewel die klachten geseponeerd werden, de Procureur-generaal te Gent stelt dat uit de strafdossiers terzake de dubieuze handelwijze van betrokkene voldoende blijkt;

Overwegende dat uit de geseponeerde strafdossiers duidelijk blijkt dat betrokkene na de publikatie in het Belgisch Staatsblad van het voormelde koninklijk besluit nog 28 cursussen heeft verkocht; dat aan betrokkene op 12 februari 1993 schriftelijk werd medegedeeld dat zijn cursus niet voor erkenning in aanmerking kwam; dat hij nadien nog 5 cursussen heeft verkocht; dat hij bovendien nog examens heeft afgenomen van cursisten;

Overwegende dat, alhoewel het advies van de Minister van Justitie de Minister van Binnenlandse Zaken niet bindt, er met een negatief advies wel terdege rekening wordt gehouden (Memorie van Toelichting, Senaat, 1990-1991, nr. 1259/1, P.6); dat de Minister van Binnenlandse Zaken gebruik makend van de appreciatiebevoegdheid, waarover hij beschikt, het negatief advies van de Minister van Justitie kan volgen;

Overwegende dat de uitoefening van het beroep van privé-detective een absolute betrouwbaarheid en correctheid veronderstelt;

Dat de voornoemde feiten, zelfs indien ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke sanctie, voldoende aantonen dat de Heer MARTENS met kennis hiervan, oneerlijke en schadelijke methodes gebruikt, in een materie die raakt aan de toegang tot het beroep dat hij wenst uit te oefenen; dat er bijgevolg een sterke twijfel weegt op de betrouwbaarheid en eerlijkheid van de betrokkene";

2. Overwegende dat als eerste annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van de wet

van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective; dat hij stelt dat hij de zeven voorwaarden vervult waaraan krachtens dat artikel de aanvrager moet voldoen om de omstreden vergunning te verkrijgen en dat hij deswege die vergunning had moeten krijgen;

2.1. Overwegende dat de Raad onder meer in zijn arrest nr. 55.233, MARTENS, van 20 september 1995 dat middel als ongegrond heeft afgewezen; dat verzoeker niets aanreikt dat de Raad er kan toe bewegen het in zijn zaak als ernstig te beschouwen; dat het middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat als tweede annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van de motiveringsplicht, opgelegd door artikel 2, § 1, vierde lid, van voornoemde wet van 19 juli 1991 en door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

3.1. Overwegende dat voor zover verzoeker hier schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, de Raad vaststelt dat de motivering van het bestreden besluit, die boven integraal is gereproduceerd, ruimschoots aan deze verplichting lijkt te voldoen; dat de Raad bij deze vaststelling blijft, ook al stelt verzoeker dat het bestreden besluit gesteund is op een ongunstig advies van de Minister van Justitie van welk advies hij geen kennis heeft; dat de inhoud van het advies immers in het bestreden besluit wordt vermeld;

3.2. Overwegende dat in de uiteenzetting van het middel verzoeker echter ook schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat hij namelijk staande houdt dat de beschouwingen die in het bestreden besluit worden gemaakt over het door hem geëxploiteerde opleidingscentrum voor detectives feitelijke grondslag missen; dat zijn desbetreffend betoog als volgt luidt :

"1/ De vergunning wordt de verzoeker vooreerst geweigerd op 6/2/1997 op grond van het gewezen bezit van een niet erkend opleidingscentrum voor detectives terwijl de verzoeker het kwestige opleidingscentrum niet meer uitoefent sinds 1/4/93.

De motivering is op dit punt volledig achterhaald.

2/ M.b.t. de schriftelijke cursussen die niet voor erkenning in aanmerking kwamen, weze opgemerkt :

- * Dat de verzoeker zich nog vóór de publicatie van het uitvoeringsbesluit dd. 29/9/92, zich tot de verweerder heeft gewend met het oog op erkenning van zijn cursus.

- * Ook al is deze cursus niet erkend, dan blijkt uit deze cursus die verzoeker voorlegt dat deze cursus zekerlijk niet als zonder nut kan bestempeld worden; hij kan in elk geval zeer nuttig zijn als voorbereiding op de wettelijk te volgen cursus.

- * De verzoeker kocht indertijd deze cursus af van Dhr. Erwin VAN LOO, detective te Ledeberg, en erkend onder nr. 14.105.02 die sinds jaren deze cursus organiseerde zonder ooit problemen te kennen.

- * De wet verbiedt geenszins m.b.t. de opleiding van detectives een niet erkende cursus uit te geven zoals ten andere vele vrije cursussen op de markt bestaan m.b.t. andere beroepen en ter voorbereiding van deze beroepen.

- * Vermits de verzoeker nooit zijn cursus heeft voorgesteld als zijnde een erkende cursus beantwoordend aan de wet en de uitvoeringsbesluiten, heeft de verzoeker zich geenszins plichtig gemaakt aan een dubieuze handelwijze waarvan sprake in het bestreden besluit.

- * Dat de verzoeker indertijd ongeveer 48 cursussen verkocht; dat al deze verkopen, ter uitzondering van 5, zich situeren voordat de verzoeker ervan kennis kreeg door het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat zijn cursus niet erkend werd; dat op gans dit pakket cursisten slechts 2 cursisten zgz ontevreden waren; dat moeilijk aan de verzoeker het verwijt kan gemaakt worden nog 28 cursussen verkocht te hebben na de publicatie van het K.B. dd. 29/9/92 gezien de verzoeker voordien reeds een aanvraag tot erkenning van zijn cursus had ingediend bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en hij pas op 12/2/93 officieel bericht kreeg dat zijn cursus niet kon erkend worden; dat derhalve de verzoeker niet kan verweten worden dubieus gehandeld te hebben vermits hij op officiële wijze zijn cursus kenbaar maakte aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken om deze te laten erkennen; dat zolang het onderzoek daaromtrent bezig was en de weigering hem niet ter kennis was gebracht hij mocht hoop hebben dat zijn cursus zou erkend worden en er geen wettelijk beletsel was om deze cursus als 'vrije' cursus te verspreiden; dat de uitgifte van 5 cursussen na 12/2/93 zich situeerde kort nadat het officieel bericht dd. 12/2/93 de verzoeker bereikte

en een ongelukkig uitlooptje was vermits de verzoeker sinds 1/4/93 alle activiteit terzake staakte.

* Dat uiteindelijk de verzoeker aan de erkende detective Erwin VAN LOO n° 14.105.02 300.000 F betaalde voor de afkoop van deze cursus op 3/1/92 en deze erkende detective klaarblijkelijk de verzoeker in de val lokte door hem deze cursus te verkopen wijl wellicht Dhr. Erwin VAN LOO reeds voorkennis had dat deze cursus niet zou erkend worden en hem aldus vlug van de hand deed aan de verzoeker tegen 300.000 F en welke verzoeker zich van geen kwaad bewust was; dat nochtans, spijts deze cursus, Erwin VAN LOO erkend werd als detective alhoewel hij de oorzaak is van huidig probleem.

* Dat de verzoeker nergens vermeld heeft of heeft laten uitschijnen dat zijn cursus zou gevolgd worden door een officieel getuigschrift van het Ministerie van Binnenlandse Zaken; dat hij op aanraden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, dit in afwachting dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken definitief uitsluitel zou geven of zijn cursus al dan niet zou erkend worden, duidelijk vermeldde dat het een loutere voorbereidende opleiding betrof die later zou moeten gevolgd worden door een officiële scholing. Dat het zeer belangrijk is te verwijzen naar het strafdossier Not. N° 20.98.12.636/A/94 en zonder gevolg gerangschikt en waarin de verbalisant A. BUYSSCHAERT het volgende noteert :

'Ondergetekende heeft contact opgenomen met de ambtenaar bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken die het dossier van MARTENS Daniel behandelt. Blijkt dat MARTENS inderdaad reeds verschillende keren informatie heeft ingewonnen bij het Ministerie en dat hem daar gezegd werd dat hij deze cursus verder mocht uitgeven als een soort inleidende opleiding maar niet als een cursus waarvoor hij een officieel attest kan voor afgeven dat door het Ministerie kan in aanmerking genomen worden volgens de wet op de privé-detectives'.

* Het strafdossier Not. N° 689815080/H/93 vermeldt op p. 23 :

'Na 19/7/91 en voor het K.B. van 14/9/92 zaten we in een schemerzone omdat toen nog niet direct duidelijk was welke instellingen zouden erkend worden om onderwijs en beroepsopleiding te verstrekken aan privé-detectives'.

* Dat aan de verzoeker bezwaarlijk kan verweten worden nog 28 cursussen te hebben verkocht vóór de publicatie van het K.B. dd. 29/9/92 gezien hij pas op 12/2/93 in kennis werd gesteld door het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de weigering tot erkenning als officieel opleidingscentrum; dat zelfs hic et nunc het niet verboden en niet onwettelijk is vrije cursussen aan de man te brengen; dat deze cursussen waarvan hierboven sprake enkel als vrije cursussen te aanzien waren; dat de verzoeker op

1/4/93 alle activiteiten in dit verband definitief stopzette; dat de verzoeker van 12/2/93 tot 1/4/93 nog 5 cursussen zou verkocht hebben is slechts een uitloper van voormelde schemerzone en leidde evenmin tot klachten van deze personen.

* Dat uit de verklaringen van deze 5 betrokken personen (VAN LANDSCHOOT Jürgen, DEPESTEL Mario, PLYSIN Patrick, LUYPAERT Luc, VAN DE MOORTELE Donato) blijkt dat zij er totaal op de hoogte van werden gesteld dat deze vrije cursus niet leidde tot een vergunning maar een voorbereidende cursus was te completeren door een officiële scholing en diploma; dat deze personen ook nooit klacht neerlegden.

* Dat uit de verklaring van het Vormingsinstituut te Roeselare, erkend opleidingscentrum voor detectiven, blijkt dat de verzoeker de kandidaat detectiven aanraadde zich in te schrijven bij voormeld officieel erkend opleidingscentrum met het oog op een officieel diploma en zijn destijds bestaande klantenbestand overmaakte aan dit erkend opleidingscentrum.

* Dat uiteindelijk het Parket de strafonderzoeken waarvan sprake (Not. N° 689815080/H/93 - 209812636/A/94) zonder gevolg rangschikte hetgeen toch op zijn minst beduidt dat het Parket evenmin zwaar tilde aan deze vermeende klachten.

* Dat het toch al te vergaand is de verzoeker een vergunning te weigeren voor feiten die zich een 4-tal jaren terug afspeelden, dit in een schemerzone toen het nog niet direct duidelijk was of de verzoeker al dan niet zou erkend worden als opleidingscentrum, en welke feiten uiteindelijk nooit aanleiding gaven tot strafrechtelijke vervolging of veroordeling en waarbij gebleken is dat de verzoeker sinds de stopzetting van deze activiteiten, weze op 1/4/93, zich steeds onberispelijk gedroeg en waarbij tot op heden niet kan ontkend worden dat zelfs hic et nunc het niet verboden is vrije cursussen te verspreiden.

* Dat de eventuele onzorgvuldigheid van de verzoeker in deze schemerzone toch geen bewijs inhoudt van oneerlijkheid, onbetrouwbaarheid, enz...

* Dat ook het advies van de Minister van Justitie steunt op totaal achterhaalde en totaal overtrokken feiten.

* Dat het advies van het Parket-Generaal toch ook sterk moet gerelativeerd worden nu blijkt dat de verzoeker niet eens vervolgd werd.

* Dat het toch geenszins opgaat de verzoeker blijvend te willen sanctioneren met ontzegging van een vergunning voor lang geleden en voorbijgestreefde feiten die moeten gesitueerd worden in een rechtsonzekere schemerzone wijl het blijkt dat nadien de verzoeker zich steeds onberispelijk gedroeg.

* Dat de conclusies getrokken in anno 97 voor totaal voorbijgestreefde feiten anno 92/begin 93 al te vergaand zijn en zekerlijk geen bewijs inhouden van zwaarwichtige feiten, laat staan van tijdelijke of

blijvende onbetrouwbaarheid en oneerlijkheid van de verzoeker en hetgeen in feite de conclusie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken is.

* Dat het bestreden besluit geenszins stevig gestaafd is en de materiële motiveringsplicht geschonden is.

... Uit de voormelde feiten waarvan sprake in het bestreden besluit kon tegenpartij onmogelijk besluiten dat de verzoeker niet genoeg garanties biedt voor een correcte uitoefening van het beroep van privé-detective gelet op de verschillende onderdelen van het betoog hierboven.

Weliswaar kan de Minister, discretionair oordelend, een vergunning weigeren aan wie, zonder veroordeeld te zijn geweest, het voorwerp was van een strafrechtelijk onderzoek, maar in zodanig geval moet de weigering stevig gestaafd zijn (RvS Arr. n° 44.728 dd. 26/10/93 inzake LAPERRE D.).

Zoals hierboven aangetoond blijkt ontegensprekelijk dat de weigering van de vergunning in casu geenszins stevig gestaafd is.

Ten andere de Wet dd. 19/7/91 voorziet dat de Minister steeds de mogelijkheid heeft de vergunning te schorsen of in te trekken (art. 16, § 1) indien tijdens de loop van de toegestane vergunning de detective veroordelingen, enz... mocht oplopen; zolang iemand niet veroordeeld is, wordt hij onschuldig geacht.

M.a.w. de vergunning werd in casu aan de verzoeker geweigerd op grond van niet een terzake dienende, onjuiste ongeldige en niet plausibele motivering wat tegelijk een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht.";

3.2.1. Overwegende dat nu verzoekers betoog ertoe strekt aan te tonen dat het door hem bekritiseerde motief feitelijke grondslag mist, de Raad vooralsnog dient vast te stellen dat dit betoog de feitelijke grondslag van dat motief niet wezenlijk ontkracht : verzoeker heeft nog cursussen verkocht nadat het koninklijk besluit van 14 september 1992, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 september 1992 en blijkens zijn artikel 14 op die dag in werking getreden, hem ondubbelzinnig duidelijk moest maken dat de door hem verstrekte opleiding onmogelijk erkend kon worden aangezien zijn centrum geen rechtspersoonlijkheid bezat en de opleiding uitsluitend per correspondentie plaatsvond; als privé-detective moest hij kennis hebben van dat besluit en mocht hij dus geenszins totdat het

"officieel bericht dd. 12.2.1993" hem bereikte "hoop hebben dat zijn cursus zou erkend worden"; wanneer verzoeker kan schrijven dat hij "nooit zijn cursus heeft voorgesteld als zijnde een erkende cursus", belet dat niet dat zijn handelwijze "dubieus" was -term in het bestreden besluit gebruikt- aangezien hij op het door hem ondertekende inschrijvingsformulier vermeldde dat de geslaagde cursisten een getuigschrift zullen ontvangen om dan te vervolgen : "Het staat de geslaagde cursisten dan vrij om een carrière uit te bouwen als zelfstandige of weddetrekkende in hoofd- of bijberoep", een formule die de betrokkenen ver van ondubbelzinnig ervan verwittigde dat ze nu nog de officiële opleiding moeten beginnen, dat de zin van de door hen gevolgde cursus alleen maar was dat die "zeer nuttig (kon) zijn als voorbereiding op de wettelijk te volgen cursus"; dat het feit dat dit niet lijkt te gelden voor de kopers van de vijf laatste door hem verkochte cursussen niet zwaar genoeg weegt om de zaak in het voordeel van verzoeker te doen kantelen; dat verzoekers betoog dat hij toch niet blijvend bestraft kan worden voor feiten uit het verleden wijl hij zich nadien steeds onberispelijk heeft gedragen, de vraag naar de redelijkheid van de bestreden beslissing raakt en derhalve thuishoort in verzoekers vijfde annulatiemiddel;

3.3. Overwegende dat met betrekking noch tot de formele motiveringsplicht noch tot de materiële motiveringsplicht het tweede middel de vereiste ernst vertoont;

4. Overwegende dat als derde annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht; dat hij betoogt dat de verwerende partij hem niet gehoord heeft over de dubieuze handelingen die ze hem ten laste legt;

4.1. Overwegende dat op het administratief-rechtelijke vlak het recht van verdediging alleen in tuchtzaken bestaat; dat het wel zo is dat de persoon tegen wie een niet-tuchtrechtelijke maar hem toch bezwarende maatregel overwogen wordt, de kans moet krijgen om, door een verhoor of anderszins, op nuttige wijze zijn standpunt te doen kennen;

Overwegende dat wie om een vergunning vraagt, reeds in zijn aanvraag kan uiteenzetten waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde; dat weliswaar het bestuur kan overwegen hem de vergunning te weigeren om redenen waarop de betrokkene onmogelijk kon anticiperen bij het doen van zijn aanvraag; dat alsdan het bestuur hem de gelegenheid moet geven zijn standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten; dat te dezen men echter met zulk een geval niet te maken heeft; dat, immers, verzoeker zelf de wat hij "beweerde dubieuze handelingen" noemt, aan de verwerende partij kenbaar heeft gemaakt door bij zijn aanvraag de strafdossiers te voegen waarin van die handelingen sprake is; dat hij bij die gelegenheid zijn standpunt over de realiteit en de zwaarwichtigheid van de desbetreffende feiten aan de verwerende partij heeft kunnen laten kennen; dat het middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat als vierde annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel doordat de verwerende partij "een willekeurig (woord door verzoeker onderstreept) onderscheid (heeft) gemaakt tussen verzoeker en de andere gegadigden die zonder veroordelingen zijn, doch aan wie wel een vergunning werd verleend";

5.1. Overwegende dat lectuur van de wet van 19 juli 1991 er zo te zien niet toe noopt te stellen dat

willekeurig is het enkele feit dat wie "zonder veroordelingen" is, nu eens wel dan weer niet de vergunning krijgt; dat het middel niet ernstig is;

6. Overwegende dat als vijfde annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel; dat hij stelt dat "de Raad toch (moet) nagaan of de weigering van de vergunning niet buiten verhouding staat met de beweerde dubieuze handelingen waarvan sprake in het bestreden besluit";

6.1. Overwegende dat sub 3.2.1. de Raad van State de "dubieuze handelingen" waarvan sprake in het bestreden besluit, vooralsnog niet voor "beweerd" maar voor bewezen heeft gehouden; dat ten aanzien van die handelingen het de verwerende partij toekwam te oordelen of een weigering van de vergunning er niet "buiten verhouding" tot stond; dat wat het redelijkheidsbeginsel de Raad van State toestaat niet is dat oordeel van de overheid over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer de door de overheid geponeerde "verhouding" in werkelijkheid volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is; dat de Raad niet kan stellen dat, door de bestreden weigering op kwestieuze handelwijze te gronden, de verwerende partij een kennelijke wanverhouding in het leven heeft geroepen tussen dat motief van haar weigering en die weigering zelve; dat die evidente, voor zichzelf sprekende, in redelijkheid onaanvaardbare wanverhouding, zeker vooralsnog, niet voor de hand ligt; dat het middel niet ernstig is;

7. Overwegende dat verzoeker als zesde annulatiemiddel de schending aanvoert van het beginsel "Patere legem quem (lees : quam) ipse fecisti"; dat hij betoogt dat door de vergunning te weigeren "op gronden die niet vermeld zijn in art. 3 van de wet van 19 juli

1991 de tegenpartij voor het geval van verzoeker (is) afgeweken van de ter zake geldende reglementering";

7.1. Overwegende dat het middel samenvalt met het eerste middel; dat het laatstgenoemde middel niet ernstig is bevonden,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht augustus 1900 zevenennegentig, door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.